

מסורת הש"ס

לא סתדרין (ג) וכן
יא: (ג) ופרין (ג) פ"ט
ז) ודבריה (ג) (ג) וכן
סתדרין (ג) (ג) וכן
ד"ה פ"ט (ג) וכן
ע"פ (ג) ד"ה (ג) וכן

גלוין הש"ס

הש"ס ד"ה רע"ב וי
ט"ו א"ן נשבע ק"ל
הקד"ם פ"י רש"י ע"ל
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י

הגהות הב"ה

(ב) הש"ס ד"ה רש"י וי
ט"ו א"ן נשבע ק"ל
הקד"ם פ"י רש"י ע"ל
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י
ע"ל ג"ה ד"ה רש"י

מוסף רש"י

נאמן עלי. להיות דין
אבא. פסול מן המוסר
ליוני, לא לומר לא לומר
דנפק מן מלא יומתו א"ת
על ש"ס ומהו ד"ה
גובין. חוב מן המוסר וי"ב
א"י. עד ש"ס נשתא.
מחא פסול לעדות דנפקין א'
לח' ורש"י וי"ב

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קכח.

עין משפט
גר מצוה

אסא נספס לי כמסנא. ונאמן הוא בטענה זו. ואע"פ דלאמין כחוקה
הנחיים (ונלך דף נ"ג). הבודרות אין להן חוקה ה"מ לאחרא אבל לאחרא
ג' שנים יש להן חוקה וה"מ כגון שהחוק בו ג' שנים או כקטן
המוטל בערימה דיש לו חוקה לאחרא או בעצד שלא ראה אותו
בעדים זה המעורר בציטו של זה:

רזונך השבע וטול. רבנא היא
דקא"ל האי מחזיק למעורר שהרי
פטור לגמרי וזו היא המחזיק מכל
שנועות שנועלם "דקא"ל אין נשבעין
על העבדים בשנועות (דף מ"ג):
ואינו מחויב בשנועה כלל וגם זה
התובע אין שנועה שמועלה לגבות
מזה דכל השנועה שמועלה נשבעין
ולא משלמין אס לא מרזונו של זה
שמטיל עליו שנועה לי שבעה וליטול:
ונשבע. זה התובע: אינו יכול. זה
המחזיק לחזור בו ולומר משטה הייתי
בן פטור פטור הייתי וגם לא
נחייבת לי שנועה כדי ליטול וליטול
דלחן אדם נשבע וטול ולא הקימתי
לך קנין למחן לך העבד אס משבע
עליו דלחן כיון דעל פיו נשבע ונלוואתו
לרין למחן לו העבד דכיון דהטיל עליו
שנועה הא הימניה בשנועה וכמחן
דלודי ליה שהוא עבדו של זה הנשבע
דמי. והאי דנקט עבדי נגנת רבנא
נקט דלא מביעיה שאר מוטלגין
שהנבע חייב שנועה כדי שלא ישלם
והוא הופסה על שנגדו דלא מני
הכל כיה ולמימר אשבע אני ואפטר
אדם אהי עבדו דלא שיעל כהו
שנועה כלל אפי"ה כיון דהשביעו לא
מני הדך כיה: נאמן עלי אבא.
ליות דין. אבא פסול מן המוסר
לדונן לא לומר לא לחובה כדנפק
לן כנסהדרין (דף מ"ג): מלא יומתו
אבות וגו' (דף מ"ג): **שלא רועי בקר.** שאין
דקא"ל כדן. ורועי אלא לא קטא משום

הבי גריסין ונשבע אינו יבול לחזור בו. פירוש אס נשבע כבר
אינו יכול לחזור בו אבל אס לא נשבע יכול לחזור בו
דלאמר' כזה בורר (פסהדרין דף כ"ד): וסס) מחלוקת לאחר גמר
דין אבל לפני גמר דין דכרי הכל (ו) היה יכול לחזור בו והכא
אע"פ דלאמר השבע וטול יכול לחזור
כיון שעדיין לא נשבע היה (ו) קודם
גמר דין וכן משמע ברש"י המפקד
(כ"מ דף ל"ד): וסס) אמר הריני משלם
וזמר ואמר איני משלם מהו מי אמר
מיהדר כיה אלמא דיכול לחזור
בו דהו כמו קודם גמר דין והא
דלאמר ברש"י שנועת הידיין (שנועות
דף נ"ג). וסס) ואס אמר איני נשבע
פוטרין אותו מיד לחזר רבינו מס
היינו שמסקיין אותו כדי שיבטיח
מלחזור בו אבל אס רואה לחזור ולבא
לכ"ד ולישבע הרשות בידו אבל קת
קשה מנא זה אלא דקא"ל הכא
דקסבר הלכה כחכמים דלמא סבר
דלפני גמר דין מחלוקת אבל אחר גמר
דין דכרי הכל אינו יכול לחזור בו
אלא רש"י פירש אס אמר איני נשבע
פוטרין אותו מיד דשוב אינו יכול
לחזור בו והכא גרס נשבע בלא וי"ו
שישבע בעל קרבו וההוא דרש
המפקד (כ"מ דף ל"ד): וסס) דקא"ל
מי אמר' מייבד אס אמר כיה אע"פ
דלמי יכול לחזור בו מ"מ כיון דעממו
לחזור ובעי לאסרמי כי דינא לא
מקני ליה כפילא דכה"ג אמר התם
אלא לפירוש זה אלא שפיר דקא"ל
בשעמין כלל הני דשלח ר' אבא
וא"כ אפי" קודם גמר דין אינו יכול
לחזור וזכה בורר מסקיין דלפני גמר
דין יכול לחזור בו אס לא שגמרא
הכא אפי" קודם שנועה חשיב גמר
דין כי אמר רזונך השבע וטול:

רבינו גרשום
רצונך השבע שלא כמח
לי וטול אינו יכול לחזור
בו. המחזיק אפי" שכל
הנשבעין שחוריה נשבעין
ולא משלמין מאחר שהו
קובל עליו שישבע החובב
וישיל אין יכול לחזור בו:
מאי קמ"ל תנינא נאמן על
אבך בעדות זו נאמן על
אבא אפי" שאין כשדיון
להעיד עליו נאמן עליו כי
רועי בקר לרין זה אפי" שאין
מוסרין הואיל שקיבל
עליו. ר' אבא בורר יכול
לחזור בו מאי מוטות אפי"
שדנו הואיל שאין אריון.
הכביס אומרים אין יכול
לחזור בו משעה שאמר
ועשו עפשה. אלמא דהאי
גמי מאחר שישבע זה
אינו יכול לחזור בו ופאי
קמ"ל: הא קמ"ל. דקא
מילכא כמסקת מהדרין על
מחלוקת דרי מאיר ורבנן
באין לך פליגי. אבל השבע
ויהא פסול לך דכרי הכל
אין יכול לחזור בו או ללפס
אפיכא. ומסקיין הלבא
באין לך מחלוקת. והלבא
דברר הכביס דאמר אינו
יכול לחזור בו ה"ו ליהא
דאמר השבע וטול באין
לך הוא. ואשדרין לפיכך
והלכה כחכמים: הלכה
גובין מן העבדים. שאם
הניח אבותיו של יתומים
עבדים גובה בעל חובו של
אביהם את חובו מן העבדים
כי הוה דהו עבדו מן
הקרקע ולא מצו לטעמן
ליה מטלטי' שבק אבין
נבן משום דעבדא כמקרקע
דמי. והלבא שלישי בשני
כיה. כגון ראוין וישעון
הם כיהים היינו ראשונים
ובני כיהים היינו שניים
ובני בני כיהים היינו דור
שלישי של בן ראובן ודור
שלישי של בן שמעון ודור
שלישי של בן ראובן מותר
להעיד לרין שני של בן
שמעון: ורבא אמר אבן
שלישי מעיד בראשון. כבן
שמעון עצמו היינו ראשון
אפי" שהוא קרוב לאביו.
ובאחר דאבא שאמר ע"ד
לאחי אביו. וליה הלבא
בוח'. דקרב ליה פסי:
ונסתמא פסול להעיד לו
משום דכשיי אינו יודע
להראות ערוהו באיהו פסוק
מניע חתום קרקע שלו:
רשמיאל אסר כשר. אפטר
דמכין במצרתו מצד פלוני
כך וכן סיפון מצד פלוני כך:
אבל גלימא לא. אס היה
מכיר בגו של חבירו קודם
שנסתמא ואחר שנסתמא
אינו יכול להעיד זה בגו
של פלוני: אפטר דמכין
מדת ארכו ורבתו. שאמר
אני יודע שבך היה ארכו
ורבתו ונמצא כדבריו. וכן
נמי אס נמצא מסקל תוסבא
כמו שהשגא אסר כשר:
מיתביה היה יודע כי אק אתי
מיהו פתח ונסתמא פסול
להעיד שום עדות וחייבא
דכולהו תנא דלעיל שמואל

דאבא. ו"ה"ל אפי" שני כשני אמר בפרק זה בורר (פסהדרין
דף כ"ה). וסס) ד"ה (כ"ד) פסול וכ"ס) וקנו ויש לומר דלכא דלכא ככר טבי
דליתפלג דלא: לית הלבא במר בר רב אשי. פירש כגונטרם
דאפי" עד סוף כל הדורות פסול ואין נראה לר"י כיון דלמפלג דלא כ"כ:
פ"ת ח נסתמא פסול. ואע"פ דגבי גט מכשירין שאס היה בשעת
כתיבה פתח יכול לומר בפני נכתב ופסני נחתם לאחרא
שנסתמא שאני התם דלקיור רבנן להכשיר אפילו וקרוצו"ס:
נשבע
באין לך מחלוקת. והלבא
דברר הכביס דאמר אינו
יכול לחזור בו ה"ו ליהא
דאמר השבע וטול באין
לך הוא. ואשדרין לפיכך
והלכה כחכמים: הלכה
גובין מן העבדים. שאם
הניח אבותיו של יתומים
עבדים גובה בעל חובו של
אביהם את חובו מן העבדים
כי הוה דהו עבדו מן
הקרקע ולא מצו לטעמן
ליה מטלטי' שבק אבין
נבן משום דעבדא כמקרקע
דמי. והלבא שלישי בשני
כיה. כגון ראוין וישעון
הם כיהים היינו ראשונים
ובני כיהים היינו שניים
ובני בני כיהים היינו דור
שלישי של בן ראובן ודור
שלישי של בן שמעון ודור
שלישי של בן ראובן מותר
להעיד לרין שני של בן
שמעון: ורבא אמר אבן
שלישי מעיד בראשון. כבן
שמעון עצמו היינו ראשון
אפי" שהוא קרוב לאביו.
ובאחר דאבא שאמר ע"ד
לאחי אביו. וליה הלבא
בוח'. דקרב ליה פסי:
ונסתמא פסול להעיד לו
משום דכשיי אינו יודע
להראות ערוהו באיהו פסוק
מניע חתום קרקע שלו:
רשמיאל אסר כשר. אפטר
דמכין במצרתו מצד פלוני
כך וכן סיפון מצד פלוני כך:
אבל גלימא לא. אס היה
מכיר בגו של חבירו קודם
שנסתמא ואחר שנסתמא
אינו יכול להעיד זה בגו
של פלוני: אפטר דמכין
מדת ארכו ורבתו. שאמר
אני יודע שבך היה ארכו
ורבתו ונמצא כדבריו. וכן
נמי אס נמצא מסקל תוסבא
כמו שהשגא אסר כשר:
מיתביה היה יודע כי אק אתי
מיהו פתח ונסתמא פסול
להעיד שום עדות וחייבא
דכולהו תנא דלעיל שמואל

תויבא
י"ב ססא ורב שיש תויבא: ומתח בתי.